

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **Dr. L. R.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Statutární město Brno, Městská část Brno – Starý Lískovec**, se sídlem v Brně, Oderská 4, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 8. 2013, č. j. JMK 93741/2013 a ze dne 2. 9. 2013, č. j. JMK 100658/2013

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 26. 10. 2013 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, č. j. JMK 93741/2013, kterým bylo částečně změněno předchozí prvostupňové správní rozhodnutí – usnesení Magistrátu města Brna, odboru

vodního a lesního hospodářství a zemědělství ze dne 25. 3. 2013, č. j. MMB/0098166, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně není účastníkem řízení ve věci dodatečného povolení stavby vodního díla – vrtané studny na pozemku p.č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec, zahájeného dne 13. 2. 2013, a to tak, že v prvostupňovém správním rozhodnutí byla nahrazena nesprávně uvedená parcelní čísla pozemků v k.ú. Starý Lískovec ve vlastnictví žalobkyně, došlo k vypuštění části výroku určujícího, že žalobkyně nemá postavení účastníka řízení podle ust. § 27 správního řádu a podle ust. § 109 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), přičemž ve zbytku bylo prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno. Žalobkyně se dále toutéž žalobou domáhala přezkumu navazujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2013, č. j. JMK 100658/2013, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné odvolání žalobkyně proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru lesního a vodního hospodářství a zemědělství, č. j. MMB/00169133/2013 ze dne 13. 5. 2013 ve věci dodatečného povolení stavby vodního díla – vrtané studny na pozemku p.č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec (výrok I.) a ve věci povolení k nakládání s podzemními vodami – odběru podzemní vody z vrtané studny na pozemku p.č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec (výrok II.) žadatele – TJ TATRAN Starý Lískovec, o.s.

II. Obsah žaloby

Vůči prvému citovanému rozhodnutí žalovaného žalobkyně namítala, že je diskriminující a krátící její práva, neboť žalobkyně je přímým sousedem pozemku, na němž došlo k dodatečnému povolení předmětné stavby. Vůči druhému žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného žalobkyně namítala, že došlo k porušení jejích práv pro nezákonnost a nedodržení úředních postupů, konkrétně žalobkyně namítala, že rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby vodního díla a povolení k nakládání s vodami bylo rozhodnuto, aniž by předtím byla vypořádána otázka účastenství žalobkyně ve věci.

V doplňujících procesních podáních ze dne 20. 3. 2015 a 27. 6. 2015 žalobkyně dále uvedla, že v usnesení o projednání záměru územního řízení ze dne 14. 9. 2011, MCBSLI/06973/11/OVÚP/Sto je jmenována přímo stavebním úřadem jako účastník řízení – vlastník sousedního pozemku, nebyla však obeslána. Toto usnesení bylo před žalobkyní zřejmě zatajeno. Za závažnou skutečnost považuje žalobkyně zjištění existence dokumentu žádosti o vydání souhlasu osoby zúčastněné na řízení ze dne 14. 9. 2010 podle § 15 stavebního zákona na stavbu vrtané studny HV-1, která je již provedena a její dodatečné povolení bude řešeno na MMB, OVLHZ. Stavební úřad poté vydal usnesení o odložení podání ze dne 29. 9. 2010. Je otázkou, proč stavební úřad připustil zahájení řízení o vydání územního souhlasu pro umístění stavby HG vrtu, tj. vrtané studny, když věděl, že stavba vrtané studny byla provedena. TJ TATRAN Starý Lískovec provedl již dne 22. 6. 2010 stavbu HG vrtu, který byl vrtanou studní. TJ TATRAN Starý Lískovec sám také již v r. 2011 potvrdil, že z tohoto zdroje byla čerpána voda na zavlažování. Žalobkyně byla mystifikována žádostí o souhlas s provedením HG vrtu v r. 2010, toto dílo je zbudováno na lžích a na porušení nájemní smlouvy mezi městskou částí a TJ TATRAN Starý Lískovec, podle níž má mít předběžný souhlas k investicím od městské části a Statutárního města Brna. Zahájením řízení stavební úřad napomohl porušovat nájemní smlouvu, s tichým souhlasem městské části

a Úřadu městské části Brno – Starý Lískovec. Žalobkyně dále zjistila některá závažná pochybení ohledně porušování nájemní smlouvy, z níž nejzávažnější je, že Statutární město Brno, městská část Starý Lískovec od r. 2004 do listopadu 2013 umožňovala nájem nájemci TJ TATRANU Starý Lískovec, jenž závažným způsobem porušoval, resp. nedodržoval nájemní smlouvu s nájemem za 1 Kč za rok a dovoloval podnájem za okolností, které umožňovaly nedovolené obohacování. Žalobkyně v minulosti opakovaně požadovala podnájemní smlouvy ke stávám, což bylo celé roky ignorováno. Žalobkyně zjistila, že městská část nemá k dispozici protokol z podnájemní smlouvy z r. 2004. Je otázkou, na základě čeho městská část vlastně udělila své souhlasy ke stávám. Žalobkyně kromě jiného zjistila další pochybení u jiných staveb. Obrací se proto i na nové vedení města a zastupitelstvo. Záležitost není a nebude jednoduchá také i proto, že „budeme docházet“ stejně jako dříve (v případě nutnosti i s kamerou) na MČ a SÚ, kde „budeme žádat“ vysvětlení postupu a dokumentace, která byla žalobkyni po léta odepírána či poskytována neúplně. Dále jsme zjistili, jak uvádí žalobkyně, že přes porušování smlouvy byly poskytnuty tučné dotace a granty těm, co svěřený majetek města za 1 Kč ročně dále podnají majím soukromým subjektům a nedodržují smlouvu. Dne 10. 6. 2015 bylo žalobkyni teprve na žádost poskytnuto tzv. Odstoupení od nájemní smlouvy z 11. 10. 2013 s dalšími důležitými dokumenty. Tato záležitost bude vyžadovat korespondenci s více stranami a bude časově velmi náročná. Žalobkyně předložila v příloze kopii předávacího protokolu z majetkového odboru Magistrátu města Brna ze dne 10. 6. 2010 a kopii tzv. Odstoupení od smlouvy, které bylo adresováno TJ TATRAN Starý Lískovec.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že pozemek, na kterém je studna provedena (fotbalové hřiště) je poměrně rozlehlý sportovní areál, stavba studny (o průměru 0,125 m) je od hranice pozemku žalobkyně vzdálená cca 170 m. Veškeré hrubé stavební práce byly již v době vydání rozhodnutí provedeny. Vlastnické nebo jiné právo žalobkyně prováděnou stavební činností nemohlo být dotčeno. Žalobkyně účastenství od vlastnictví povolené studny ani práva k podzemním vodám neodvozuje, protože nemá žádná povolená vodní práva k podzemním vodám, ani studnu v dané lokalitě. Nemovitosti odvolatelky jsou vzdáleny cca 170 m od předmětné studny. Přímé dotčení žalobkyně z hlediska nejmenších vzdáleností studny a stavby je vyloučeno.

IV. Obsah nařízeného jednání před soudem

V předmětné věci soud nařídil prvé jednání na 7. 12. 2015, přičemž žalobkyně se z tohoto jednání omluvila. Další jednání soud ve věci nařídil na 23. 5. 2016 (pondělí), předvolání bylo žalobkyni doručováno prostřednictvím pošty, kdy došlo nejprve k uložení písemnosti na poště dne 19. 4. 2016 a žalobkyně si předvolání převzala dne 29. 4. 2016. Dne 19. 5. 2016 (předposlední pracovní den před jednáním) žalobkyně zaslala soudu podání, v jehož rámci žádala o omluvu z nařízeného jednání z následujících rodinných důvodů. Žalobkyně uvedla, že dne 30. 4. 2016 byly s dcerou nuceny odjet do Itálie za půjčené peníze vyřizovat záležitosti ohledně sirotčího důchodu, jehož vyplácení bylo opětovně bez udání

jakéhokoliv písemného dokumentu zastaveno v r. 2014/2015. Dcera dosáhla věku 26 let a pozbyla výhod poskytovaných studentům do tohoto věku. Z finančních důvodů hrozí dceři ukončení studia. Žalobkyni a její dceři proto nezbylo než jet osobně do Itálie, odjely dne 30. 4. 2016. Žalobkyně též řeší nedoručování mezinárodních zásilek za roky 2010 a 2011 mezinárodními dodejkami ohledně sirotčího důchodu na úrovni České pošty, s.p. a Ministerstva vnitra a dále i Českého telekomunikačního úřadu. Vyšlo najevo, že z 12 dopisů z nich první tři nebyly údajně doručeny, zbylých 9 Česká pošta, s.p. prohlásila 4 za ztracené, včetně dopisu ministrovi s citlivými daty. Je vysoce pravděpodobné, že došlo ke zneužití dat ze ztracených dopisů v procesu dědictví, které proběhlo bez dcery. Na Českou poštu, s.p. se žalobkyně nemůže nijak spolehnout a je nucena vyjet s dcerou řešit věc osobně. Situace se zkomplikovala krádeží občanského průkazu dcery během minulé cesty. Z těchto důvodů jsou žalobkyně s dcerou nuceny pokračovat v jejich úsilí o dosažení výplaty zadrženého důchodu a podniknou další kroky mj. k získání advokáta na náklady italského státu přímo v Itálii. Cesta žalobkyně a její dcery má být nezbytná a neodkladná, přičemž z momentální situace vyplynula nutnost odjet již v pátek (20. 5. 2016), žalobkyně však v autobuse nesehnala místo vedle dcery. Rezervaci proto učinily na sobotu dne 21. 5. 2016. Odjezd je navíc komplikován zdravotním stavem žalobkyně. Je také jisté, že tato cesta nebude stačit. Cesty nelze plánovat dopředu a nelze plánovat ani jejich délku (úřady v Itálii fungují do 12, maximálně do 13 hodin). Při nahlédnutí do spisu na ČSSZ byly zjištěny některé značně nestandardní postupy, byl zatajen dokument ohledně charakteru školy odeslaný z Prahy na INPS di Terni, na základě kterého byla dcera zbavena neoprávněné výplaty důchodu za jeden školní rok. Žalobkyně doprovází dceru jako její matka, která vedla veškerou korespondenci o sirotčím důchodu v italštině a působí jako tlumočnick. Doprovod dcery je nezbytný. Žalobkyně proto omlouvala svoji neúčast u jednání a požadovala, aby jednání bylo odročeno.

Krajský soud sdělil žalobkyni faxovou zprávou ze dne 20. 5. 2016, že neshledal důvody pro odročení jednání ve smyslu ust. § 50 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a poučil žalobkyni, že neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci a že soud bude rozhodovat bez její přítomnosti.

Podle ustanovení § 49 odst. 3 s.ř.s. platí, že neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 s.ř.s.

Podle ust. § 50 s.ř.s. platí, že z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může jednání odročit též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.

Důvod, proč soud nevzal za opodstatněný návrh žalobkyně na odročení jednání, spočíval v následujících skutečnostech. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 2. 3. 1999, sp. zn. I.ÚS 40/98 vyplývá, že článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nezakotvuje obecnou povinnost soudu jednat vždy a za každých okolností v přítomnosti účastníků řízení, nýbrž toliko právo každého účastnit se jednání ve své věci. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že soud je povinen odročit jednání v případě, požádá-li účastník před zahájením jednání o jeho odročení z důvodu pracovní neschopnosti, kterou osvědčí a z okolností případu, zejména z účastníkovy dosavadního chování zároveň není patrné, že omluva je motivována snahou prodlužovat soudní řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. 2 Afs 5/2005, publikován ve sb. NSS č. 558/2005). Z řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 111/2011 a 30 A 91/2013 je Krajskému soudu v Brně známo, že žalobkyně opakovaně maří soudem nařízená jednání tím, že žádá z různých důvodů o jejich odročení. Předvolání žalobkyně a její omluva probíhá opakovaně tak, že soud žalobkyni k jednání zásilkou doručovanou prostřednictvím pošty předvolá, zásilka je na poště uložena 7 – 12 dnů, poté žalobkyni převzata a následuje omluva z jednání a žádost o odročení jednání z různých důvodů, doručená soudu 2 – 5 dnů před termínem nařízeného jednání. Obdobně se tak dělo i v nyní projednávané věci (dvakrát, stejně tak ve věci 30 A 91/2013, ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 111/2011 pak čtyřikrát). Pokud jde o poslední omluvu žalobkyně a žádost o odročení jednání ze dne 19. 5. 2016, pak soud nepovažuje důvody, které žalobkyně v žádosti o odročení jednání uvedla za takové, které by bylo možno označit v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu za důležitý důvod ve smyslu ust. § 50 věta první s.ř.s. Žalobkyně navíc uváděné důvody, pro které tvrdí, že se jednání nemůže zúčastnit, ani náležitě neosvědčila. S ohledem na předchozí zkušenosti s nařizováním jednání, jak byly shora vylíčeny, soud s dostatečným předstihem žalobkyni k jednání předvolal, aby měla možnost si své osobní záležitosti uspořádat tak, aby jednání mohlo proběhnout. To však žalobkyně neučinila. Vedení předmětného řízení není jen záležitostí žalobkyně, ale je třeba dbát, aby věc byla rozhodnuta v reálném čase, aby i žalovaný a osoba zúčastněná na řízení a další zainteresované subjekty měli jistotu, jak je ve věci soudem rozhodnuto.

Poté, co soud žalobkyni sdělil, že bude jednáno v její nepřítomnosti, zaslala soudu další podání, a to dne 20. 5. 2016 (poslední pracovní den před jednáním) prostřednictvím faxu (toto podání bylo dále osobně doručeno soudu dne 23. 5. 2016 – den nařízeného jednání, v 7 hod 35 minut), kde zopakovala důvody, které ji vedly k podání žádosti o odročení jednání a zároveň ve věci opětovně požádala o osvobození od soudních poplatků a přidělení bezplatného právního zástupce před zahájením prvního jednání ve věci. Dále žalobkyně žádala, aby soud před jednáním vyžádal spis od veřejného ochránce práv, aby byl požádán Úřad městské části a Statutární město Brno – Městská část Brno – Starý Lískovec o dodání podkladů k žalobě, která měla být podána městskou částí v souvislosti s nedovoleným obohacováním v areálu TJ TATRA Starý Lískovec. Žalobkyně dále žádala, aby osoba zúčastněná na řízení doložila hospodaření vodou, náklady na točné a stočné – fakturace BVaK za posledních pět let s podrobným rozpisem na jednotlivé provozy včetně koupaliště a tenisových kurtů a na zavlažování hřiště, aby doložila, k čemu všemu slouží voda z předmětného vrtu užívaná v rámci celého areálu pronajatého za 1 Kč ročně.

Pokud jde o skutečnost, že žalobkyně trvala na odročení jednání, k tomu soud uvádí, že odkazuje na závěry, které přijal k odročení předmětného jednání shora, žalobkyně žádné nové skutečnosti neuvedla, ani nedoložila.

K žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce – advokáta soud uvádí následující. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodovat pouze v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti a že žadatel zároveň doloží, že v době rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutečností, jež byly pro posouzení předchozí žádosti rozhodující (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008- 65 a ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads

43/2007 – 150). V předmětné věci žalobkyně osvobození od soudních poplatků žádala opakovaně, většina obsahu více jak 300 stránkového soudního spisu obsahuje podklady týkající se opakovaných podání žalobkyně ve věci osvobození od soudních poplatků a žádosti o ustanovení bezplatného zástupce – advokáta a následné úkony soudu v této záležitosti. Poprvé Krajský soud v Brně rozhodoval o žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce usnesením ze dne 15. 5. 2014, č. j. 30 A 102/2013 – 103, kterým byly obě žádosti žalobkyně zamítnuty, přičemž soud zohlednil zejména skutečnost, že žalobkyně vlastní větší množství nemovitého majetku (mj. rodinných domů v B. na ul. K. č. X, č. X a č. X a ve V., kterých částečně využívá k pronájmu). Žalobkyně následně soudní poplatek uhradila a poté opětovně požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce – advokáta. O těchto žádostech soud opakovaně rozhodoval usnesením ze dne 8. 10. 2015, č. j. 30 A 102/2013 – 248, přičemž oba návrhy žalobkyně zamítl a dále též zmiňovaným usnesením zamítl návrh žalobkyně na přerušení řízení. Uvedené usnesení napadala žalobkyně kasační stížností, jenž byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 6 As 259/2015 - 26 jako nedůvodná. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že poměry žalobkyně neodůvodňují přiznání osvobození od soudního poplatku, žalobkyně již soudní poplatek za žalobu uhradila a nezastoupení advokátem bez dalšího nepředstavuje překážku projednatelnosti žaloby.

Krajský soud již vícekrát opakovanou žádost o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce – advokáta shledal za takovou, která naplňuje podmínky shora citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65 a ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 – 150, a proto o této žádosti již nerozhodoval. Předmětná žádost byla žalobkyní navíc podána zcela těsně před nařízeným jednáním (žádost z pátku 20. 5. 2016, doručená cca ve 14.00 hodin, přičemž jednání, na něhož byla žalobkyně předvolána s dostatečným předstihem, započalo v pondělí 23. 5. 2016 v 10.00 hodin). Zvolený postup navíc neznamená, že by bylo žalobkyni odepřeno právo na projednání věci, přičemž soud rozhodoval na základě žaloby, která byla opakovaně žalobkyní doplňována.

V rámci nařízeného jednání žalovaný setrval na svém procesním stanovisku, které je uvedeno v rámci rekapitulace jeho písemného vyjádření k věci. Osoba zúčastněná na řízení se jednání nezúčastnila. Soud neprovedl dokazování žalobkyní navrženými listinami (viz rekapitulace doplňujícího podání žalobkyně v části II odůvodnění tohoto rozsudku), neboť neměly s předmětem přezkumu přímou souvislost.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadená rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offa), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

*V.a Rozhodnutí, že žalobkyně není účastníkem
vodoprávního řízení*

V rámci prvního žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí žalovaného (ve spojení s ve věci předcházejícím prvostupňovým správním rozhodnutím) bylo určeno, že žalobkyně není účastníkem vodoprávního řízení o dodatečném povolení stavby vodního díla – vrtané studny na pozemku p.č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec, zahájeného dne 13. 2. 2013 doručením žádosti žadatelem – TJ TATRAN Starý Lískovec.

Pokud jde o účastenství v předmětném řízení, jsou rozhodující pro posouzení věci následující ustanovení stavebního zákona.

Podle ust. § 129 odst. 2 věta devátá stavebního zákona platí, že účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85.

Podle ust. § 85 odst. 1 stavebního zákona platí, že účastníky územního řízení jsou a) žadatel, b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.

Podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona platí, že účastníky územního řízení jsou dále osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám, anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Podle ust. § 109 písm. e) stavebního zákona platí, že účastníkem stavebního řízení je (mimo jiné) pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.

V projednávané věci není sporu o tom, že v řízení podle ust. § 129 odst. 2 věta třetí a násl. stavebního zákona bylo též posuzováno umístění předmětné stavby. Správní orgány proto určovaly okruh účastníků řízení ve vztahu k žalobkyni podle shora citovaných ust. § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona.

V případě účastenství podle ust. § 85 stavebního zákona by žalobkyně byla účastníkem předmětného řízení, pokud by její vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich mohlo být územním rozhodnutím (zde rozhodnutím o dodatečném povolení stavby) dotčeno.

Ze správního spisu vyplývá, že předmětná stavba je umístěna na parcele č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec, přičemž se jedná o parcelu s výměrou 14 943 m² se způsobem využití sportoviště a rekreační plocha. Žalobkyně je vlastníkem sousední parcely č. 454/2 – zahrada o výměře 18 m² a parcely č. 453 o výměře 198 m² - zastavěná plocha a nádvoří, na níž se nachází rodinný dům č. p. X. Z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětná stavba je vzdálená od hranic pozemku žalobkyně cca 170 m. Správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že vlastnické právo žalobkyně k jejím nemovitostem nemůže být územním

rozhodnutím přímo dotčeno, neboť v případě předmětné stavby jde o studnu vzdálenou od hranice pozemku žalobkyně cca 170 m, přičemž dotčení samotnou studnou nebo jejím užíváním, tedy odběrem vody, nebylo žalobkyní v průběhu správního řízení namítáno a správní orgány nezjistily, že by žalobkyně byla stavbou či odběrem vody z této stavby přímo dotčena na svých konkrétních právech. Žalovaný uvedl, že k samotnému zavlažování hřiště (vůči němuž žalobkyně brojila) je nutno poznamenat, že k této činnosti není třeba povolení vodoprávního úřadu, není předmětem tohoto řízení a není přímo prováděno předmětnou stavbou; zdroj pro zavlažování může být různý, je možno zalévat zachycenou dešťovou vodou, odebranou povrchovou vodou, vodou z vodovodu, anebo vodou z podzemní studny apod. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně účastenství v řízení nedovozuje z vlastnictví povolené studny, ani z práva k podzemním vodám. Žalobkyni nesvědčí žádná povolená vodní práva k podzemním vodám v předmětné lokalitě. Žalovaný dále uvedl, že byly splněny podmínky ve smyslu ust. § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území, přičemž nebylo zjištěno, že by umístění stavby bylo situováno v prostředí, které by bylo zdrojem možného znečištění a nemůže dojít ani k ohrožení jakosti vody ve studni a k ovlivnění vydatnosti sousedních studní. Byly také dodrženy minimální odstupové vzdálenosti od vybraných staveb ve smyslu shora citované vyhlášky, přičemž největší uvedená je 40 m a nemovitosti žalobkyně jsou vzdáleny cca 170 m od studny. Přímé dotčení žalobkyně z hlediska nejmenší vzdálenosti studny od ve vyhlášce uvedených staveb je vyloučeno. Žalovaný dále uvedl, že v rámci předmětného řízení se znovu neposuzují stavby již existující a povolené, jako je např. závlahový systém a travnaté hřiště. Zavlažování by mohlo být předmětem občanskoprávního sporu, nebo nařízení nezbytných úprav hřiště, nikoliv řízení o novém odběrném zařízení, jehož činností (čerpáním) nemůže být zvýšení hladiny podzemní vody způsobeno, protože ji odebírá.

S uvedeným závěry žalovaného krajský soud souhlasí a ve vztahu k projednávané žalobě dále poznamenává, že žalobkyně v žalobě pouze v obecné rovině tvrdí, že má předmětná stavba krátiť její práva, jakožto přímého souseda, přičemž žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k tomuto tvrzení ani v doplňujících procesních podáních nebyly uplatněny. Žalobkyně žádné konkrétní tvrzení o možném dotčení přímo předmětnou stavbou v žalobě a navíc ani v průběhu správního řízení neuplatnila a jak uvedl správně žalovaný, neexistuje zde ani žádný hmotněprávní předpoklad existence takového dotčení (žalobkyně ani žádný netvrdí).

Tvrzení, že žalobkyně byla v jiném správním řízení vedena jako účastnice řízení, a že v takovémto řízení jí byla krácena práva, není pro nyní projednávanou věc rozhodná, stejně tak není rozhodná námitka, že prvostupňový správní orgán – stavební úřad neměl připustit zahájení řízení o umístění již zhotovené stavby, neboť se jedná o námitku směřující do jiného řízení (řízení o umístění stavby zastavené postupem podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu).

Důvodná ve vztahu k nyní přezkoumávanému rozhodnutí žalovaného není ani námitka tvrdící porušování nájemní smlouvy uzavřené mezi Statutárním městem Brnem a třetí osobou ohledně parcely, na níž se nachází předmětná stavba, neboť nemá s věcí přímou souvislost.

Nad rámce shora uvedeného z obsahu správního spisu vyplývá, že k podnětu žalobkyně se k otázce jejího účastenství v předmětném řízení vyjadřoval zástupce Veřejného ochránce práv v rámci zprávy o šetření ze dne 12. 9. 2013, sp. zn. 7180/2012/VOP/JSV, v níž mj. uvedl, že s úvahami správních orgánů týkajícími se účastenství v řízení souhlasí (konkrétně uvedl, že předpokladem účastenství souseda v řízení o dodatečném povolení stavby je splnění dvou kumulativních podmínek, prvním předpokladem neexistence vlastnického práva k sousednímu pozemku nebo stavby na něm a druhým předpokladem je přímé dotčení vlastnického práva souseda stavebním povolením, resp. dodatečným povolením stavby; zástupce Veřejného ochránce práv souhlasil s názorem správních orgánů, že žalobkyně nemůže být dodatečným povolením předmětného vodního díla přímo dotčena, zákonodárce s vlastnictvím sousedního pozemku nebo stavby na něm automaticky nespojuje přiznání postavení účastníka stavebního řízení, resp. řízení o dodatečném povolení stavby).

Správná je též úvaha žalovaného (ve vztahu k ust. § 109 písm. e) stavebního zákona), že není myslitelné, aby mohlo být vlastnické právo žalobkyně prováděním stavby dotčeno za situace, kdy stavba je ve značné vzdálenosti od nemovitostí žalobkyně a tato žádné konkrétní dotčení prováděním stavby ani netvrdí. Navíc předmětná stavba byla již provedena.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud shledal žalobu týkající se prvního napadeného odvolacího rozhodnutí žalovaného za nedůvodnou.

*V.b Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby
a povolení k nakládání s podzemními vodami*

Druhým žalobou napadeným odvolacím rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně jako nepřipustné proti předcházejícímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru lesního a vodního hospodářství a zemědělství ze dne 13. 5. 2013, č. j. MMB/0169133/2013, kterým bylo podle ust. § 15 vodního zákona a ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona vydáno dodatečné stavební povolení pro stavbu vrtané studny, realizované na pozemku p.č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec ve městě Brně, kraji Jihomoravském, č. h. p. 4-15/01-158, HGR 2241 a výrokem pod bodem II. došlo postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 vodního zákona k povolení k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru z předmětné vrtané studny. Napadené rozhodnutí žalovaného vycházelo ze zjištění, že předchozími rozhodnutími (shora označenými) došlo k určení, že žalobkyně není účastníkem řízení ve věci dodatečného povolení předmětné stavby a že žalobkyně není ani účastníkem vodoprávního řízení ve věci povolení k nakládání s podzemními vodami – odběru podzemní vody z předmětné stavby.

Vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný rozhodl předtím, než byla vypořádána otázka jejího účastenství v předmětném řízení.

K této žalobní námitce uvádí soud následující. Prvostupňové správní rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru lesního a vodního hospodářství a zemědělství ze dne 13. 5. 2013, č. j. MMB/0169133/2013 bylo vydáno poté, kdy došlo k vydání rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru lesního a vodního hospodářství a zemědělství ze

dne 25. 3. 2013, č. j. MMB/0098166/2013 o tom, že žalobkyně není účastníkem vodoprávního řízení (viz část V.a odůvodnění tohoto rozsudku) a došlo též k vydání rozhodnutí, kterým Magistrát města Brna, odbor lesního a vodního hospodářství a zemědělství dne 22. 2. 2013 pod č. j. MMB/0067910/2013 rozhodl, že žalobkyně není účastníkem vodoprávního řízení ve věci povolení k nakládání s podzemními vodami – odběru podzemní vody z předmětné stavby. K vydání rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení a povolení k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru z vrtané studny došlo předtím, než bylo žalovaným rozhodnuto o odvolání žalobkyně, podaných proti citovaným předchozím prvostupňovým správním rozhodnutím, týkajících se účastenství žalobkyně v předmětných správních řízeních, ovšem před vydáním druhým žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí žalovaného byly žalovaným obě prvostupňová správní rozhodnutí ohledně účastenství žalobkyně v předmětných řízeních potvrzena (jedná se o odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, č. j. JMK 93741/2013 ze dne 19. 8. 2013 a ze dne 13. 6. 2013, č. j. JMK 6863/2013).

S ohledem na skutečnost, že odvolání žalobkyně proti rozhodnutím ohledně jejího účastenství v řízeních nemělo odkladný účinek, nebylo chybou prvostupňového správního orgánu, že nevyčkal vyřízení odvolání žalobkyně v těchto věcech, vycházejí z presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu (ta byla následně potvrzena). Předmětná žalobní námitka je proto nedůvodná.

Nad rámec uplatněného žalobního bodu soud uvádí, že pokud jde o rozhodnutí ohledně účastenství žalobkyně ve věci dodatečného povolení předmětné stavby, soud své úvahy vyjádřil v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku a pokud jde o účastenství žalobkyně v řízení o povolení k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru ze stavby, z ust. § 115 odst. 15 vodního zákona vyplývá, že účastníkem tohoto řízení je pouze žadatel, obec a případně občanské sdružení (ke stejnému závěru dospěl ostatně i zástupce veřejného ochránce práv v rámci shora citované zprávy o šetření).

Vzhledem k uvedeným závěrům nemohou být důvodné ani shora citované námitky žalobkyně v jejích doplňujících procesních podáních. Soud nepřistoupil k provádění důkazů navržených žalobkyní, neboť se přímo nevztahovaly k žalobou napadeným rozhodnutím a jim přímo předcházejícím řízením a nemohou vyvrátit zjištěný pro věc rozhodný skutkový stav.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené závěry krajský soud rozhodl postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správního orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil

plnění žádné povinnosti, z níž by jí plynuly náklady, uvedená osoba ani nenavrhla přiznat jí právo na náhradu dalších nákladů, které by jí ve věci vznikly; soud proto rozhodl ohledně nákladů řízení, jak je uvedeno ve výrocích pod bodem II. a III. tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. 5. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu